

อนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย
กับรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาชนอังกฤษ
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาชนอังกฤษ

มีความปรารถนาที่จะทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับ
ภาษีเก็บจากเงินได้และเพื่อเป็นการส่งเสริมและพัฒนาความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ 1

ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ 2

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

- อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีเงินได้จากเงินได้ที่บังคับจัดเก็บในนามของรัฐผู้ทำสัญญาหรือในนามของ
เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นของรัฐนั้น โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ
- ภาษีที่พึงจ่ายที่บังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบของเงินได้รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการ
จำหน่ายสังหาริมทรัพย์หรืออสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากค่าจ้างหรือเงินเดือนที่จ่ายโดยรัฐวิสาหกิจ ตลอดจนภาษีที่เก็บ
จากการเพิ่มค่าของทุนให้ถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้
- ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับโดยเฉพาะได้แก่

(ก) ในกรณีประเทศไทย

- ภาษีเงินได้ และ

- ภาษีเงินได้ปีโตรเคลื่อน

(ซึ่งต่อไปในที่นี้เรียกว่า "ภาษีไทย")

(๗) ในกรณีสาธารณรัฐประชาชนฮังการี

- ภาษีเงินได้
- ภาษีกำไร และ
- ภาษีนิติบุคคลพิเศษ

(ซึ่งต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีฮังการี")

4. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับภาษีใดๆ ที่มีลักษณะเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญซึ่งบังคับจัดเก็บภายหลังจากวันที่ได้ลงนามในอนุสัญญานี้เป็นการเพิ่มเติมหรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบันเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะแจ้งให้แกกันและกันทราบถึงความเปลี่ยนแปลงใดๆ ที่สำคัญซึ่งมีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

ข้อ 3

บทนิยามทั่วไป

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

(ก) คำว่า "ประเทศไทย" เมื่อใช้ในความหมายทางภูมิศาสตร์หมายถึงอาณาเขตของราชอาณาจักรไทยทั้งสิ้น รวมถึงน่านน้ำภายในประเทศ อาณาเขตทะเลและพื้นดินใดๆ ซึ่งตามกฎหมายไทยกำหนดไว้ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ และตามกฎหมายไทยในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีมิผลใช้บังคับหรืออาจใช้บังคับได้

(ข) คำว่า "สาธารณรัฐประชาชนฮังการี" เมื่อใช้ในความหมายทางภูมิศาสตร์หมายถึงอาณาเขตของสาธารณรัฐประชาชนฮังการี

(ค) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึงประเทศไทยหรือสาธารณรัฐประชาชนฮังการีแล้วแต่บริบทจะกำหนด

(ง) คำว่า "บุคคล" รวมถึงบุคคลธรรมดา บริษัทและคณะบุคคลอื่นใดซึ่งถือว่าเป็นหน่วยภาษีภายใต้กฎหมายภาษีอากรที่ใช้บังคับในรัฐผู้ทำสัญญาใดรัฐหนึ่ง

(จ) คำว่า "บริษัท" หมายถึงนิติบุคคลหรือหน่วยใดๆ ซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคล เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี

(ฉ) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายความว่า วิสาหกิจที่ดำเนินการ โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและวิสาหกิจที่ดำเนินการ โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ

(ซ) คำว่า "ภาษี" หมายถึง ภาษีไทยหรือภาษีสังกริแล้วแต่บริบทจะกำหนด

(ช) คำว่า "คนชาติ" หมายถึง

(1) บุคคลธรรมดาใดๆ ซึ่งมีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

(2) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน สมาคมและหน่วยอื่นใดที่มีสถานภาพนั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

(ฅ) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" หมายถึง การขนส่งใดๆ ทางเรือหรือทางอากาศซึ่งโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นกรณีการเดินทางหรืออากาศยานระหว่างสถานที่ต่างๆ ซึ่งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น และ

(ญ) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" หมายถึง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจ

2. ในการใช้บังคับอนุสัญญารัฐหนึ่ง คำใดๆ ที่มีได้นิยามไว้ในอนุสัญญา ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นๆ มีอยู่ตามกฎหมายของรัฐนั้นเกี่ยวกับภาษีที่อนุสัญญานี้ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

ข้อ 4 ผู้มีถิ่นที่อยู่

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" หมายถึงบุคคลใดๆ ผู้ซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นมีหน้าที่เสียภาษีให้รัฐนั้น โดยเหตุผลของการมีภูมิลำเนา สถานที่อยู่ สถานจดทะเบียนบริษัท สถานจัดการหรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่ความหมายนี้มีให้รวมถึงบุคคลใดๆ ซึ่งมีหน้าที่เสียภาษีให้รัฐนั้นด้วย เหตุเฉพาะการมีเงินได้ในรัฐนั้นแต่เพียงอย่างเดียว

2. ในกรณีที่ตามเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลธรรมดาคนใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ก็ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้

(ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีที่อยู่ถาวร ถ้าบุคคลธรรมดามีที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ

(จ) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐอันเป็นที่ตั้งศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญของบุคคลธรรมดานั้นได้หรือบุคคลธรรมดานั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่ง ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย

(ค) ถ้าบุคคลธรรมดาที่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ หรือไม่มีที่อยู่เลยในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนเป็นคนชาติ

(ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ หรือมิได้เป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาแก้ไขปัญหาด้วยความตกลงร่วมกัน

3. ในกรณีก็ตามเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลซึ่งมิใช่บุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้แก้ไขปัญหาด้วยความตกลงร่วมกัน

ข้อ 5

สถานประกอบการถาวร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึงสถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน

2. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" โดยเฉพาะให้รวมถึง

(ก) สถานจัดการ

(ข) สาขา

(ค) เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือบ่อก๊าซ เหมืองหินหรือสถานที่อื่นใดที่มีการขุดทรัพยากรธรรมชาติ

(ง) ที่ทำการเพาะปลูกหรือไร่สวน

(จ) คลังสินค้าในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบุคคล ซึ่งจัดสิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บรักษาสินค้าสำหรับบุคคล

อื่น

(ฉ) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการติดตั้งหรือโครงการประกอบ หรือกิจกรรมตรวจควบคุมเกี่ยวกับงานนั้น ในกรณีที่ที่ตั้งโครงการหรือกิจกรรมดังกล่าว ดำเนินติดต่อกันเป็นระยะเวลาเกินกว่า 6 เดือน

(ช) การให้บริการรวมทั้งบริการให้คำปรึกษาโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐใดโดยผ่านทางลูกจ้างหรือบุคคลากรอื่นทั้งนี้กิจกรรมในลักษณะนั้นดำเนินติดต่อกันสำหรับโครงการเดียวกัน หรือโครงการที่เกี่ยวข้องภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็นระยะเวลาเดียวหรือหลายระยะเวลา รวมกันเกินกว่า 6 เดือนในระยะเวลาสิบสองเดือน

3. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆ ของข้อนี้อยู่ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" มิให้ถือว่ารวมถึง
- (ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดงหรือส่งมอบของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ
 - (ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดงหรือส่งมอบ
 - (ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ
 - (ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์แห่งการจัดซื้อสิ่งของหรือสินค้าหรือเพื่อรวบรวมข้อเสนอแก่กับวิสาหกิจนั้น
 - (จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์แห่งการดำเนินการ กิจกรรมใดๆ ที่มีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบสำหรับวิสาหกิจนั้น
 - (ฉ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อดำเนินกิจกรรมที่กล่าวถึงในอนุวรรค (ก) ถึง (จ) โดยมีเงื่อนไขว่ากิจกรรมทั้งหมดของสถานธุรกิจประจำเป็นผลจากกิจกรรมดังกล่าวอันมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือส่วนประกอบ
4. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 เมื่อบุคคลนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค 6 กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะถือว่าวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรก ถ้าบุคคลนั้น
- (ก) มีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่างๆ ของบุคคลนั้นจำกัดอยู่แต่เฉพาะเพียงการซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจนั้น
 - (ข) ไม่มีอำนาจดังกล่าวแต่ได้เก็บรักษาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งมูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น และดำเนินการตามคำสั่งซื้อหรือส่งมอบในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำหรือ
 - (ค) ไม่มีอำนาจดังกล่าว แต่ได้จัดหาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งคำสั่งซื้อทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั้นหรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่นๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้นหรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น
5. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคก่อนๆ ของข้อนี้อยู่ วิสาหกิจประกันภัยของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นในกรณีของการรับประกันภัยต่อ จะถือว่ามิใช่สถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นเรียกเก็บเบี้ยประกันในอาณาเขตของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นหรือรับประกันภัยภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางลูกจ้าง หรือผ่านทางตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรค 6 ของข้อนี้

6. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถือว่ามิสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าได้ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ถ้าบุคคลดังกล่าวได้กระทำตามทางอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน อย่างไรก็ตามถ้ากิจกรรมของตัวแทนดังกล่าวทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดได้กระทำในนามวิสาหกิจนั้น หรือกระทำในนามของวิสาหกิจนั้นกับวิสาหกิจอื่นๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น บุคคลเช่นว่านี้จะไม่ถือว่าเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรคนี้
7. เพียงแต่ข้อเท็จจริงที่ว่า บริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งควบคุมหรืออยู่ในความควบคุมของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของบริษัทหนึ่ง

ข้อ 6

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

1. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ (รวมถึงเงินได้จากการเกษตรหรือการป่าไม้) ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่
2. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมียุติตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใดจะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปลูกสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและการป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์และสิทธิที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงานหรือสิทธิในการทำงานในขุมแร่ แหล่งแร่และทรัพยากรธรรมชาติอื่นๆ ส่วนเรือเดินทะเลและอากาศยานมิให้ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
3. บทบัญญัติของวรรค 1 จะใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับมาจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น
4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 3 จะใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจและแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้ในการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ 7

กำไรจากธุรกิจ

1. เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเว้นไว้แต่วิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้วเงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากเงินได้หรือกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของ

(ก) สถานประกอบการถาวรนั้น

(จ) การขายของหรือสินค้าในอีกรัฐหนึ่งนั้นอันมีลักษณะเหมือนหรือคล้ายคลึงกับของหรือสินค้าที่ขายโดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรนั้น หรือ

(ค) กิจกรรมธุรกิจอื่นๆ ที่ประกอบการในอีกรัฐหนึ่งนั้นอันมีลักษณะเหมือนหรือคล้ายคลึงกับการประกอบธุรกิจโดยผ่านทางสถานประกอบการถาวร

2. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติวรรค 3 ของข้อนี้ในกรณีที่ว่าวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่าเงินได้หรือกำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน และติดต่อกันอย่างเป็นอิสระโดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น

3. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวรจะยอมให้หักค่าใช้จ่ายซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์แห่งสถานประกอบการถาวรนั้นรวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและจัดการทั่วไปไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น อย่างไรก็ตามค่าใช้จ่ายที่สถานประกอบการถาวรจ่ายให้แก่สำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจหรือจ่ายให้แก่สำนักงานอื่นๆ ของวิสาหกิจนั้นในรูปของค่าสิทธิ ค่าธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายอื่นๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันเพื่อเป็นการทดแทนสำหรับการใช้แบบหรือสิทธิอื่นๆ หรือในรูปของค่านายหน้าเพื่อการจัดการพิเศษหรือเพื่อการจัดการให้หรือค่าดอกเบี้ยเงินกู้ยืมให้แก่สถานประกอบการถาวร ยกเว้นในกรณีวิสาหกิจการธนาคารการจ่ายเงินดังกล่าวข้างต้นจะมีให้นำมาหักเป็นค่าใช้จ่ายในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร (ยกเว้นกรณีการใช้คืนค่าใช้จ่ายจริง) ในทำนองเดียวกันค่าใช้จ่ายที่สำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจหรือสำนักงานอื่นๆ ของวิสาหกิจจ่ายให้กับสถานประกอบการถาวรในรูปของค่านายหน้าสำหรับการจัดการพิเศษหรือเพื่อการจัดการให้ค่าดอกเบี้ยเงินกู้ที่สถานประกอบการถาวรเป็นผู้ให้แก่สำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจหรือสำนักงานอื่นๆ ของวิสาหกิจแห่งนั้นเว้นแต่กรณีที่ว่าวิสาหกิจประกอบกิจการธนาคารจะไม่ให้นำมาพิจารณาในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวรดังกล่าวเช่นกัน (ยกเว้นกรณีการใช้คืนค่าใช้จ่ายจริง)

4. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่จะกำหนดกำไรอันเป็นของสถานประกอบการถาวรโดยอาศัยมูลฐานอัตราส่วนร้อยละตามสมควรของยอดขายหรือของสถานประกอบการถาวรหรือโดยอาศัยมูลฐานการปันผลกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่างๆ ของวิสาหกิจ มิให้ข้อความในวรรค 2 ของข้อนี้ตัดหนทางรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐนั้นในการกำหนดผลกำไรเพื่อเสียภาษีโดยการปันผลนั้นอาจเป็นไปตามประเพณี อย่างไรก็ตาม วิธีกำหนดนั้นจะต้องเป็นวิธีที่มีผลตามหลักการต่างๆ ซึ่งกำหนดไว้ในข้อนี้

5. มิให้ถือว่าเงินได้หรือกำไรใดๆ เป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้นซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ

6. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคก่อนๆ เงินได้หรือกำไรที่จะเป็นของสถานประกอบการถาวรให้กำหนดตามวิธีเดียวกันเป็นปีๆ ไป เว้นไว้แต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น

7. ในกรณีที่ได้เงินได้หรือกำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญาฯ นี้ มิให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกกระทบกระเทือน โดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ 8

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

1. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาฯ หนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศให้เก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาฯ นั้นเท่านั้น
2. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาฯ หนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาฯ หนึ่ง แต่จะลดภาษีที่บังคับจัดเก็บในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 50 ของภาษี
3. ให้ใช้บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 แก่เงินได้หรือกำไรซึ่งเกิดจากการเข้าร่วมกลุ่ม การเข้าร่วมในธุรกิจหรือการเข้าร่วมในตัวแทนเพื่อปฏิบัติการระหว่างประเทศ

ข้อ 9

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

ในกรณีที่

- (ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาฯ หนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาฯ หนึ่ง หรือ
- (ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาฯ หนึ่ง

และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงินซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ เงินได้หรือกำไรใดๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่งหากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นกำไรของวิสาหกิจนั้น และเก็บภาษีได้ตามนั้น

ข้อ 10

เงินปันผล

1. เงินปันผลที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาฯ หนึ่งจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาฯ หนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผู้รับประโยชน์จากเงินปันผลและเป็นบริษัทไม่รวมห้างหุ้นส่วนซึ่งถือหุ้นโดยตรงอย่างน้อยที่สุดร้อยละ 25 ของทุนของบริษัทที่จ่ายเงินปันผล ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 15 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าบริษัทที่จ่ายเงินปันผลดำเนินกิจการอุตสาหกรรม

(ข) ร้อยละ 20 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้นในกรณีอื่นๆ

เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองจะต้องวางแนวปฏิบัติเกี่ยวกับข้อจำกัดเหล่านี้โดยความตกลงร่วมกัน

วรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป

3. (ก) คำว่า "เงินปันผล" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากหุ้น หุ้นเหมืองแร่ หุ้นของผู้ก่อตั้งหรือสิทธิอื่นๆ ซึ่งมีสิทธิเรียกร้องหนี้อันมีส่วนในผลกำไร รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่นๆ ของบริษัทซึ่งอยู่ภายใต้การบังคับจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

(ข) คำว่า "กิจการอุตสาหกรรม" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง

(1) กิจการใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับ

- การหัตถกรรม การประกอบ และการแปรรูป
- การก่อสร้าง การวิศวกรรมโยธา และการต่อเรือ
- การผลิตกระแสไฟฟ้า พลังงานจากน้ำ ก๊าซหรือการส่งน้ำ หรือ
- การเกษตร การป่าไม้และการประมงและการทำไร่ทำสวนและ

(2) กิจการอื่นใดซึ่งมีสิทธิได้รับเอกสิทธิ์ตามกฎหมายของประเทศไทยว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนทางอุตสาหกรรมและ

(3) กิจการอื่นใดซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของประเทศไทยอาจประกาศให้เป็น "กิจการอุตสาหกรรม" เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับถ้าเจ้าของผู้รับผลประโยชน์จากเงินปันผลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นหรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่

ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการ
ถาวร หรือฐานประกอบการประจำเช่นนั้น ในกรณีเช่นนั้น ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

5. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับเงินกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะต้องไม่ตั้งบังคับจัดเก็บภาษีใดๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ตราบเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่
ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นหรือตราบเท่าที่การถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญ
กับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่ง
สรรของบริษัทต้องเสียภาษีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรแม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วย
กำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม

ข้อ 11

ดอกเบี้ย

1. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ใน
รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม ดอกเบี้ยเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐ
นั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของที่ได้รับประโยชน์จากดอกเบี้ยและเป็นบริษัทซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งภายใต้ที่เรียก
เก็บจะต้องไม่เกินกว่า

(ก) ร้อยละ 10 ของดอกเบี้ยทั้งสิ้น ถ้าดอกเบี้ยนั้นได้รับ โดยสถาบันการเงินใดๆ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)

(ข) ร้อยละ 25 ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้นสำหรับกรณีอื่นๆ ทั้งปวง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญา
จะวางแนวปฏิบัติเกี่ยวกับข้อจำกัดโดยความตกลงร่วมกัน

3. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติในวรรค 2 ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและจ่ายให้กับรัฐบาลของรัฐผู้ทำ
สัญญาอีกรัฐหนึ่งจะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรคนี้ คำว่า "รัฐบาล"

(ก) ในกรณีของประเทศไทย หมายถึง รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและให้รวมถึง

(1) ธนาคารแห่งประเทศไทย

(2) องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นและ

(3) สถาบันต่างๆ ซึ่งทุนของสถาบันนั้นเป็นของรัฐบาลแห่งประเทศไทยหรือองค์การบริหาร
ส่วนท้องถิ่นใดๆ ทั้งหมด ตามที่อาจตกลงกันเป็นคราวๆ ไประหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

(จ) ในกรณีของประเทศสาธารณรัฐประชาชนฮังการี หมายถึงรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาชนฮังการีและให้รวมถึง

(1) ธนาคารชาติของฮังการี

(2) องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และ

(3) สถาบันการเงินอื่นๆ ซึ่งรัฐร่วมถือหุ้นข้างมาก ทั้งนี้ ตามที่อาจตกลงกันเป็นคราวๆ ไป ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

4. คำว่า "ดอกเบี้ย" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึงเงินได้จากสิทธิเรียกร้องหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาลและเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้รวมทั้งพรีเมียมและรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์พันธบัตรหรือหุ้นกู้เช่นว่านั้น รวมทั้งเงินได้ที่มีลักษณะทำนองเดียวกันกับเงินได้จากการให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น เบี้ยปรับสำหรับการชำระที่เกินกำหนดเวลา จะไม่ถือว่าเป็นดอกเบี้ยตามความมุ่งประสงค์ของข้อนี้

5. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 ไม่ใช้บังคับถ้าเจ้าของที่ได้รับผลประโยชน์จากดอกเบี้ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือกระทำการในอีกรัฐหนึ่งโดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิเรียกร้องหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องกับ (ก) สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นหรือกับ (ข) กิจกรรมธุรกิจที่ระบุไว้ในอนุวรรค (ค) วรรค 1 ของข้อ 7 ในกรณีเช่นนี้จะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

6. ดอกเบี้ยจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั่นเอง องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลที่จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

7. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของที่ได้รับผลประโยชน์หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น ดอกเบี้ยที่จ่ายให้กันนั้นเมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องหนี้อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้วมีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของที่ได้รับประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้เก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ 12

คำสิทธิ

1. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและจ่ายให้ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม คำสิทธิเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของที่ได้รับประโยชน์จากคำสิทธิ ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ 15 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะวางแนวปฏิบัติเกี่ยวกับข้อจำกัดโดยความตกลงร่วมกัน
3. คำว่า "คำสิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึงการจ่ายไม่ว่าชนิดใดๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการจำหน่ายหรือการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรืองานวิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์ ฟิล์ม หรือเทปที่ใช้สำหรับการกระจายเสียงทางวิทยุหรือโทรทัศน์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรลับหรือกรรมวิธีลับใดๆ หรือเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อข้อสนเทศเกี่ยวกับประสิทธิภาพทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือทางวิทยาศาสตร์
4. บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 จะไม่ใช้บังคับถ้าเจ้าของที่ได้รับประโยชน์จากคำสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือประกอบการในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับคำสิทธิที่จ่ายนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับ (ก) สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นหรือกับ (ข) กิจกรรมธุรกิจที่ระบุไว้ในอนุวรรค (ค) วรรค 1 ของข้อ 7

ในกรณีเช่นนี้จะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

5. คำสิทธิให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายคือรัฐผู้ทำสัญญานั้นเอง องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่บุคคลผู้จ่ายคำสิทธินั้นไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรประจำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดพันธกรณีที่จะต้องจ่ายคำสิทธิที่เกิดขึ้นและคำสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น คำสิทธิเช่นว่านั้นให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่
6. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้รับผลประโยชน์หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนคำสิทธิที่จ่ายให้กันนั้น เมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิหรือข้อสนเทศอันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้รับผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้โดยคำนึงด้วยบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ 13

ผลได้จากทุน

1. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายของสังหาริมทรัพย์ตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. ผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำ ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ รวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายของสถานประกอบการถาวรเช่นนั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือของฐานประกอบการประจำเช่นนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
3. ผลได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายเรือหรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศหรือสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวกับการดำเนินการเกี่ยวกับเรือหรืออากาศยานเช่นนั้นจะเก็บได้เฉพาะในรัฐนั้น
4. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินหรือสินทรัพย์ใดๆ นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรค 1, 2 และ 3 ของข้อนี้ และในวรรค 3 ของข้อ 12 จะเก็บภาษีได้เฉพาะแต่ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายมีถิ่นที่อยู่ ไม่มีข้อความใดในวรรคนี้ที่จะขัดขวางรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งรัฐใดในการเก็บภาษีจากผลได้หรือเงินได้จากการจำหน่ายหรือการโอนหุ้นหรือหลักทรัพย์อื่นๆ โดยเหตุที่การโอนนั้นเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

ข้อ 14

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

1. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอื่นๆ ที่มีลักษณะเป็นอิสระให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่ในกรณีต่อไปนี้ที่เงินเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งด้วย
 - (ก) ถ้าผู้นั้นมีอยู่ซึ่งฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้นสำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันถึงหรือมากกว่า 183 วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ ในกรณีเช่นนั้น เงินได้เฉพาะที่เกิดขึ้นจากฐานประกอบการประจำนั้น อาจจะเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ
 - (ข) ถ้าผู้นั้นอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งสำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายเวลารวมกันถึงหรือมากกว่า 183 วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ กรณีเช่นนั้น เงินได้เฉพาะที่ผู้นั้นได้รับจากการประกอบกิจกรรมในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ
 - (ค) ถ้าค่าตอบแทนที่ผู้นั้นได้รับจากการประกอบกิจกรรมในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจ่ายโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น กรณีเช่นนั้น เฉพาะค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. คำว่า "บริการวิชาชีพ" ให้ความหมายโดยเฉพาะกิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณคดี ศิลปะ การศึกษาหรือการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทันตแพทย์ ทนายความ วิศวกร สถาปนิก และนักบัญชี

ข้อ 15

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

1. ภายใต้บทบัญญัติของข้อ 16, 18 และ 19 เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นๆ ที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้นได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้ามีการจ้างงานเช่นนั้นค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคของข้อนี้ค่าตอบแทนที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า
 - (ก) ผู้รับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันไม่เกิน 183 วันในรอบระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ และ
 - (ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดยหรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และ
 - (ค) ค่าตอบแทนนั้นมีได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำซึ่งนายจ้างมีอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
3. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในวรรคก่อนๆ ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการทำงานในเรือหรืออากาศยานที่ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศ โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น

ข้อ 16

ค่าป่วยการของกรรมการ

1. ค่าป่วยการของกรรมการ และเงินที่ชำระอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกันซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการอำนาจการหรือคณะกรรมการบริหารควบคุมซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกันซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะเจ้าหน้าที่บริหารระดับสูงของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 17

นักแสดงและนักกีฬา

1. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในข้อ 14 และ 15 เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับในฐานะนักแสดง อาทิต นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุหรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรีหรือนักกีฬาจากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. ในกรณีเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่วนบุคคลที่กระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬาตามความสามารถของตนนั้น มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬาเอง แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมนั้นๆ ของนักแสดงหรือนักกีฬาได้มีการกระทำโดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ 7, 17 และ 15 ที่บังคับอยู่
3. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 ของข้อนี้จะไม่ใช่บังคับกับค่าตอบแทนหรือกำไร เงินเดือน ค่าจ้างและเงินได้อื่นๆ ที่คล้ายคลึงกันซึ่งนักแสดงหรือนักกีฬาได้รับจากกิจกรรมที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง หากการมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐนั้นได้รับการอุดหนุนส่วนใหญ่จากกองทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือองค์กรตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือถ้ากิจกรรมดังกล่าวได้กระทำภายใต้ความตกลงทางวัฒนธรรมหรือการจัดการระหว่างรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐนั้น
4. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ 7 ในกรณีกิจกรรมต่างๆ ที่กล่าวถึงในวรรค 1 ของข้อนี้ที่จัดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งกำไรซึ่งวิสาหกิจเช่นว่านั้นได้รับจากการจัดให้มีกิจกรรมเหล่านี้ขึ้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก เว้นแต่ว่าวิสาหกิจนั้นได้รับเงินอุดหนุนส่วนใหญ่จากกองทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งจากองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือองค์กรตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นเกี่ยวกับการจัดให้มีกิจกรรมเช่นว่านั้นขึ้น หรือเว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมดังกล่าวได้กระทำภายใต้ความตกลงทางวัฒนธรรมหรือการจัดการระหว่างรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐนั้น

ข้อ 18

เงินบำนาญ

ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค 2 ของข้อ 19 เงินบำนาญและค่าตอบแทนอื่นๆ ที่คล้ายคลึงกันที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งสำหรับการทำงานในอดีตจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ 19

งานรัฐบาล

1. (ก) ค่าตอบแทนนอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ทำให้แก่รัฐนั้นหรือองค์การบริหารของรัฐนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนดังกล่าวจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น ถ้าหากบริการนั้นได้เกิดขึ้นในรัฐนั้นและบุคคลธรรมดาผู้นั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นผู้ซึ่ง

- (1) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ

(2) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นเพียงเพื่อมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการเท่านั้น

2. (ก) เงินบำนาญใดๆ ที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือโดยส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ให้แก่บุคคลธรรมดาใดๆ อันเนื่องจากการที่ให้แก่รัฐนั้นหรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารของรัฐนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าบุคคลธรรมดาคนนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของรัฐนั้น

3. บทบัญญัติของข้อ 15, 16 และ 18 จะใช้บังคับแก่ค่าตอบแทนและเงินบำนาญอันเนื่องจากการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจใดๆ ที่ดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ 20

นักศึกษา

บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งในเวลาก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและการไปเยือนรัฐแรกนั้นก็เพียงเพื่อประสงค์ที่จะ

(ก) เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาอื่นที่เป็นที่ยอมรับ หรือ

(ข) เข้ารับการฝึกอบรมให้สามารถปฏิบัติงานด้านวิชาชีพหรือการค้า หรือ

(ค) ศึกษาหรือทำการค้นคว้าวิจัยโดยเป็นผู้รับทุน เงินอุดหนุน หรือรางวัลจากองค์การรัฐบาล การศาสนา การกุศล วิทยาศาสตร์ วรรณคดี หรือการศึกษา จะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐแรกที่เก็บจาก

(1) เงินที่ส่งจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา การเล่าเรียน การค้นคว้าวิจัยหรือการฝึกอบรมของผู้นั้นเอง

(2) ทุนเงินอุดหนุนหรือเงินรางวัล และ

(3) เงินได้จากบริการส่วนบุคคลที่กระทำในรัฐนั้นถ้าเงินได้เป็นรายได้ที่จำเป็นและสมควรสำหรับการครองชีพและการศึกษาของผู้นั้น

ข้อ 21

ศาสตราจารย์ ครู และนักวิจัย

1. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในเวลา ก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และเป็นผู้ซึ่งได้ไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นตามคำเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาอื่นใดที่คล้ายคลึงกันซึ่งได้รับการรับรองจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นเป็นเวลาไม่เกินสองปี เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัยหรือทั้งสองประการที่สถาบันการศึกษาเช่นว่านั้น จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง สำหรับค่าตอบแทนจากการสอนหรือการวิจัยเช่นว่านั้น
2. ความซื้อนี้จะใช้บังคับกับเงินได้จาก การวิจัยเท่านั้น ถ้าการวิจัยเช่นว่านั้นได้ดำเนินการโดยบุคคลธรรมดาเพื่อสาธารณประโยชน์ และมีได้เพื่อประโยชน์ของบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือกลุ่มบุคคลใดกลุ่มหนึ่ง

ข้อ 22

เงินได้ซึ่งมิได้ระงับไว้ชัดเจน

บรรดา รายการ เงิน ได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งมิได้ระงับไว้ชัดเจนในข้อก่อนๆ ของอนุสัญญานี้อาจเก็บภาษีได้ในรัฐซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น

ข้อ 23

การจัดการเก็บภาษีซ้อน

1. ในกรณีของสาธารณรัฐประชาชนฮังการี การเก็บภาษีซ้อน จะได้รับการจัดดังนี้
 - (ก) กรณีผู้มีถิ่นที่อยู่ในสาธารณรัฐประชาชนฮังการีได้รับเงินได้ซึ่งตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้อาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทย สาธารณรัฐประชาชนฮังการี ภายในบังคับบทบัญญัติของ อนุวรรค (ข) และ (ค) จะยกเว้นภาษีสำหรับเงินได้ดังกล่าว
 - (ข) ในกรณีผู้มีถิ่นที่อยู่ในสาธารณรัฐประชาชนฮังการีได้รับเงินได้ตามบทบัญญัติของข้อ 10 11 และ 12 อาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทย สาธารณรัฐประชาชนฮังการี จะยอมให้หักออกจากภาษีฮังการีที่เก็บจากเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ นั้นจำนวนเท่ากับภาษีที่ได้เสียในประเทศไทย อย่างไรก็ตาม การหักเช่นว่านั้นจะต้องไม่เกินกว่าจำนวนภาษีฮังการีที่คำนวณได้ก่อนยอมให้มีการหักดังกล่าวจากรายการ เงิน ได้นั้น เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุวรรคนี้ ภาษีที่ได้เสียในประเทศไทยจะถือว่ารวมถึงจำนวนของภาษีไทยซึ่งควรจะได้เสียในประเทศไทยหากไม่ได้รับการยกเว้นหรือลดหย่อนให้ภายใต้ประมวลรัษฎากรหรือกฎหมายส่งเสริมพิเศษอื่นใดเพื่อการส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย ซึ่งมีผลบังคับใช้ อยู่ในวันลงนามในอนุสัญญา นี้หรือซึ่งอาจมีการประกาศเปลี่ยนแปลงแก้ไขบางส่วนหรือประกาศเป็นการเพิ่มเติมกฎหมาย ที่มีอยู่ในปัจจุบัน ได้ในภายหลัง
 - (ค) ในกรณีตามบทบัญญัติของอนุสัญญา นี้ เงิน ได้ ที่ ได้รับ โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในสาธารณรัฐประชาชนฮังการี ซึ่งแม้จะได้รับการยกเว้นภาษีในประเทศไทย สาธารณรัฐประชาชนฮังการี ก็ตาม การคำนวณจำนวนภาษีเงินได้ส่วนที่เหลืออยู่ของผู้มีถิ่นที่อยู่เช่นว่านั้นจะต้องคำนึงถึงเงิน ได้ ที่ ได้รับยกเว้นภาษีไว้แล้วด้วย

2. ในกรณีของประเทศไทย หากผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยได้รับเงินได้ซึ่งกล่าวถึงในบทบัญญัติของอนุสัญญาฯ ซึ่งอาจเก็บภาษีได้ในสาธารณรัฐประชาชนฮังการี ประเทศไทยจะยอมให้หักออกจากภาษีไทยที่เก็บจากเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในนั้นจำนวนเท่ากับภาษีที่ได้เสียในสาธารณรัฐประชาชนฮังการี อย่างไรก็ตาม การหักเช่นว่านั้นจะต้องไม่เกินกว่าจำนวนภาษีไทยที่คำนวณได้ก่อนยอมให้มีการหักดังกล่าวจากรายการเงินได้นั้น

ข้อ 24

การไม่เลือกประเทศ

1. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดใดๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากร และข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้น ถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกันโดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ 1 บทบัญญัตินี้จะใช้บังคับกับบุคคลผู้ซึ่งไม่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐด้วย
2. ภาษีอากรเก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะไม่เรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่งนั้นที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน
3. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรกให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดใดๆ เกี่ยวกับการนั้นอันเป็นภาระหนักกว่าภาษีอากร และข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง ซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกับของรัฐแรกนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม
4. ไม่มีบทบัญญัติใดในข้อนี้ที่จะแปลความเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งต้องให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งค่าลดหย่อนส่วนบุคคล การผ่อนผันและการหักเพื่อความมุ่งประสงค์ทางภาษีซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน
5. ยกเว้นในกรณีที่บทบัญญัติของข้อ 9, วรรค 7 ของข้อ 11 หรือวรรค 6 ของข้อ 12 ใช้บังคับ ดอกเบี้ย ค่าสิทธิ หรือค่าใช้จ่ายอื่นๆ ซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดค่าอะไรที่จะต้องเสียภาษีของวิสาหกิจเช่นว่านั้น ให้นำมาหักได้ภายในเดือนใดเดือนหนึ่งเช่นเดียวกันกับหากเงินได้เหล่านั้นถูกจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรกนั้น
6. ในข้อนี้ คำว่า "ภาษีอากร" หมายถึงภาษีอากรซึ่งอยู่ในบังคับอนุสัญญานี้

ข้อ 25

วิธีดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

1. ในกรณีที่บุคคลพิจารณาเห็นว่า การกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐเดียวหรือทั้งสองรัฐมีผลหรือจะมีผลให้ตนเสียภาษีอากร โดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของอนุสัญญาฯ ผู้ผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำ

สัญญาซึ่งตนมีถิ่นที่อยู่ (โดยไม่คำนึงถึงวิธีการแก้ไขที่ได้ร่างไว้โดยกฎหมายภายในของรัฐแต่ละรัฐนั้น) หรือถ้ากรณีของบุคคลนั้นอยู่ภายใต้วรรค 1 ของ ข้อ 24 ก็ให้ยื่นต่อรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนเป็นคนชาติ คำร้องดังกล่าวจะต้องยื่นภายในเวลา 3 ปี นับจากที่ได้รับแจ้งครั้งแรกที่ก่อให้เกิดการปฏิบัติทางภาษีอันไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญา

2. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควรและถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่น่าพอใจได้เอง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจะต้องพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อเว้นการเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้
3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะพยายามแก้ไขข้อยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการบังคับอนุสัญญานี้ โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจปรึกษาหารือกันเพื่อการจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีใดๆ ที่มีได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้ด้วย
4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจติดต่อกันโดยตรงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้มีการตกลงกันตามความหมายแห่งวรรคก่อนๆ นั้น

ข้อ 26

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

1. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้หรือของกฎหมายภายในของรัฐคู่สัญญาในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอากรในขอบข่ายแห่งอนุสัญญานี้เท่าที่การเก็บภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกับอนุสัญญานี้ การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศจะไม่ถูกจำกัดโดยข้อ 1 ข้อสนเทศใดๆ ที่ได้รับโดยรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งจะถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์กรทางบริหาร) ผู้ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการจัดเก็บภาษีอากร การบังคับหรือการฟ้องร้องหรือการชี้ขาดอุทธรณ์ในเรื่องภาษีอากรซึ่งอยู่ในบังคับแห่งอนุสัญญานี้บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวจะใช้ข้อสนเทศนั้นเพื่อจุดประสงค์เช่นว่านั้นเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในกระบวนการพิจารณาในศาล โดยเปิดเผยหรือการวินิจฉัยชี้ขาดของศาล ข้อสนเทศที่ได้รับจะถือว่าเป็นความลับตามความต้องการของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเป็นผู้ให้ข้อสนเทศดังกล่าว
2. ไม่ว่ากรณีใดก็ตามมิให้ถือบทบัญญัติของวรรค 1 เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับรัฐผู้ทำสัญญาให้
 - (ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยขัดกับกฎหมายหรือวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหาร โดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิชาชีพหรือกรรมวิธีการค้า หรือข้อสนเทศซึ่งหากเปิดเผยจะเป็นการขัดกับความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี

ข้อ 27

เจ้าหน้าที่ทางการทูตและกงสุล

ไม่มีความใดในอนุสัญญานี้มีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการรักษาของเจ้าหน้าที่ทางการทูตหรือกงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ 28

การเริ่มใช้บังคับ

1. รัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองจะแจ้งให้แต่ละฝ่ายทราบซึ่งกันและกันว่าขั้นตอนต่างๆ ตามที่กำหนดไว้เพื่อที่จะทำให้อนุสัญญานี้มีผลเริ่มใช้บังคับ ได้ดำเนินการเรียบร้อยแล้ว
2. อนุสัญญานี้ให้เริ่มใช้บังคับหกสิบวันหลังจากวันที่ได้มีการบอกกล่าวตามที่กล่าวถึงในวรรค 1 และจะมีผลใช้บังคับ
 - (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินที่ได้จ่ายหรือนำส่งในหรือหลังจากวันที่ 1 มกราคมของปีปฏิทินถัดจากปีซึ่งอนุสัญญามีผลใช้บังคับ
 - (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้อื่นๆ สำหรับภาษีที่ได้ชำระในภาษีใดๆ หรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังจากวันที่ 1 มกราคมของปีปฏิทินถัดจากปีซึ่งอนุสัญญามีผลใช้บังคับ

ข้อ 29

การเลิกใช้

อนุสัญญานี้จะคงใช้บังคับตลอดไปจนกว่ารัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งจะบอกเลิก รัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งรัฐใดอาจเลิกอนุสัญญานี้โดยทางการทูตโดยแจ้งการเลิกอย่างน้อย 6 เดือนก่อนสิ้นสุดปีปฏิทินใดๆ ภายหลังระยะเวลา 5 ปีนับจากวันที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ ในกรณีเช่นนี้ให้อนุสัญญาเลิกมีผลใช้บังคับ

- (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินได้ที่จ่ายหรือนำส่งในหรือหลังจากวันที่ 1 มกราคมของปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิก
- (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้อื่นๆ สำหรับปีภาษีใดๆ หรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังจากวันที่ 1 มกราคมของปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิก

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ ผู้ซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้อง ได้ลงนามในอนุสัญญานี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม ปีพุทธศักราช 2532 เป็นภาษาอังกฤษ

ฝ่ายรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

ฝ่ายรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาชนอังกฤษ

ภิญญา ช่วยปลอด

โซลตัน กอมบอซ

(ภิญญา ช่วยปลอด)

(โซลตัน กอมบอซ)

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการค้า

พิธีสาร

ในการลงนามอนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลสาธารณรัฐประชาชนอังกฤษ เพื่อการ
เว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ได้ตกลงกัน
ตามบทบัญญัติดังต่อไปนี้ ซึ่งจะเป็นส่วนหนึ่งของอนุสัญญานี้

- ตามข้อ 5 วรรค 1 เป็นที่เข้าใจว่าคำว่า “สถานธุรกิจ” ให้รวมถึงสถานประกอบการผลิตสินค้าด้วย
- ตามข้อ 5 วรรค 3 อนุวรรค (ก) และ (ข) เป็นที่เข้าใจว่าคำว่า “ส่งมอบ” ให้หมายถึงเฉพาะการส่งมอบที่มีใช้การ
ส่งมอบตามปกติและมีใช้การส่งมอบพร้อมกับการจำหน่าย
- ตามข้อ 5 วรรค 4 อนุวรรค (ค) และวรรค 6 เป็นที่เข้าใจว่า ในกรณีที่มีข้อสงสัยในเรื่องเกี่ยวกับการควบคุมของ
วิสาหกิจแห่งหนึ่ง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะต้องหาข้อยุติโดยความตกลงร่วมกัน
- เป็นที่เข้าใจว่า กฎหมายภาษีอากรในปัจจุบันของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐมิได้ถือว่าดอกเบี้ยจากการซื้อขายเงิน
ผ่อน เป็นดอกเบี้ยในขอบข่ายของข้อ 11 หากแต่ต่อไปในภายหลังได้มีการเปลี่ยนแปลงกฎหมายภาษีอากรภายในประเทศ
ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองและมีผลให้ดอกเบี้ยจากการซื้อขายเงินผ่อนดังกล่าวอยู่ในบังคับบทบัญญัติของข้อ 11 วรรค 2
อนุวรรค (ข) รัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะต้องพิจารณาบทวนเพื่อที่จะลดอัตราภาษีซึ่งเก็บจากดอกเบี้ยดังกล่าวให้ต่ำลง
- ตามข้อ 17 เป็นที่เข้าใจว่าบทบัญญัติของวรรค 1 และ 4 มิให้ใช้บังคับพร้อมกันเพื่อเป็นพยานแก่กรณี ผู้ลงนาม
ข้างท้ายนี้ได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องเพื่อการนี้ได้ลงนามพิธีสารนี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม ปีพุทธศักราช 2532 เป็นภาษาอังกฤษ

ฝ่ายรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

ฝ่ายรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาชนอังกฤษ

ภิญญา ช่วยปลอด

โซลตัน กอมบอซ

(ภิญญา ช่วยปลอด)

(โซลตัน กอมบอซ)

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการค้า